

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25CoCsp/12/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4120205844
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Vacková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4120205844.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Vackovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Márie Malíkovej v právnej veci žalobkyne: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Bajkalská 30, 829 48 Bratislava, IČO: 31 335 004, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XX, XXX XX D., o zaplatenie sumy 2 073,37 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 26. novembra 2020 č.k. 7Csp/44/2020-94, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti trov konania zrušuje a vec mu v tejto časti vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom žalobu (správne malo byť uvedené „konanie“) v časti o zaplatenie sumy 427,44 eura zastavil. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 614,40 eura do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Žalobu v časti o zaplatenie sumy 31,53 eura zamietol. Žalobkyňa priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 7 ods. 2, 3, 4, § 8 ods. 2, 4, § 9 ods. 1, 2 zákona č. 310/1992 Z.z. o stavebnom sporení, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 121 ods. 3, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 3 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov.

1.2. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázané, že strany platne uzavreli úverovú zmluvu. Predmetný vzťah posúdil ako vzťah spotrebiteľský, posudzoval ho podľa ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 52 a nasl. OZ) a zároveň aplikoval ustanovenia zákona č. 310/1992 Zb. Nakoľko predmetom zmluvy bol úver na stavebné úpravy, modernizáciu a obnovu bytu, rodinného domu vrátane drobných stavieb, predmetný poskytnutý úver sa nepovažoval za spotrebiteľský úver v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch (§ 1 ods. 3 písm. b). Ďalej mal preukázané, že žalobkyňa poskytla žalovanému titulom zmluvy o úvere sumu 25 200 eur, ktorý sa po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení a súčasne pri dodržaní všetkých zmluvných podmienok mal zmeniť na stavebný úver. Žalovaný konal v rozpore so zmluvnými dojednaniami a neuhrádzal pravidelné mesačné splátky riadne a včas, čím sa dostal do omeškania so splácaním svojej pohľadávky. Preto ho žalobkyňa upozornila možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, a následne mimoriadnu splatnosť zostatku úveru s príslušenstvom aj vyhlásila. Konštatoval, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru došlo ku dňu 23.05.2017 a v súlade s § 53 ods. 9 OZ. Žalovaný bol v omeškaní so splácaním úveru, bol vyzvaný na doplatenie v lehote nie kratšej ako 15 dní, bol upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a bol v omeškaní so splátkami 3 mesiace. Uviedol, že ustanovenie § 53 ods. 9 OZ modifikuje ustanovenie § 565 OZ vo vzťahu k spotrebiteľským zmluvám, podľa tohto ustanovenia je strata výhody splátok podmienená splnením podmienok, že musí ísť o spotrebiteľskú zmluvu a strata výhody splátok nastáva, keď si toto právo veriteľ uplatní a môže si ho uplatniť najskôr až po uplynutí 3 - mesačnej lehoty od omeškania dlžníka so zaplatením splátky. Tieto podmienky boli splnené. Rovnako

bola splnená aj tretia podmienka, že žalovaný bol na uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní.

1.3. Keďže žalovaný po zosplatnení úveru do dňa podania žaloby uskutočnil len čiastočnú úhradu úveru vo výške 4 701,84 eura, pričom po zosplatnení došlo aj k výkonu záložného práva na nehnuteľnosť a výťažok dražby po odpočítaní nákladov dražby bol 20 628,89 eura, žalobca si uplatnil v konaní neuhradené úroky z úveru vypočítané ku dňu mimoriadnej splatnosti vo výške 320,06 eura, od ktorých odpočítal sumu 144,21 eura ako preplatok na istine, ďalej úrok z úveru vo výške 2,49 % ročne zo sumy 25 186,52 eura od nasledujúceho dňa po vyhlásení mimoriadnej splatnosti do dňa konania dražby (16.05.2018) vo výške 615,11 eura, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 25 506,58 eura od nasledujúceho dňa po vyhlásení mimoriadnej splatnosti do dňa konania dražby vo výške 1 250,88 eura a nezaplatené náklady spojené s dražbou vo výške 31,53 eura. Súd prvej inštancie považoval kumuláciu úroku z omeškania a úroku z úveru po vyhlásení splatnosti považoval súd prvej inštancie za súladnú zo zákonom.

1.4. K námietke žalovaného, že zmluva obsahuje neprijateľné podmienky súd prvej inštancie uviedol, že povinnosťou spotrebiteľa je uviesť, aké konkrétne neprijateľné podmienky zmluva obsahuje. Nestačí len vágna formulácia bez bližšieho konkretizovania. Napriek tomu pristúpil k prieskumu uzatvorenej zmluvy o úvere na bývanie a po zohľadnení obsahu uzatvorenej zmluvy, povahy jej účastníkov, výšky úveru, práv a povinností jednotlivých strán mal zrejme, že táto neobsahuje neprijateľné podmienky. Uviedol, že nakoľko na uvedený vzťah nie je možné aplikovať ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, nie je možné v danom prípade uvedenú zmluvu preskúmať, či obsahuje náležitosti a tak pristúpiť k tomu, či sa zmluva považuje bezúročnú a bez poplatkov. Čo sa týka námietky o započítaní poplatku za medziúver s prvou splátkou, konštatoval, že takýto postup nevykazuje znaky neprijateľnej podmienky a je akceptovateľný súdnou praxou. Námietku o neplatnosti mimoriadnej splatnosti považoval za nedôvodnú a nebolo mu zrejme, z akého dôvodu by mal byť tento právny úkon neplatný. K tomu poukázal na dôvody svojho rozhodnutia.

1.5. Súd prvej inštancie považoval nárok žalobkyne v časti o zaplatenie sumy 2 041,84 eura za dôvodný a preukázaný. Pozostával z úroku z úveru do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti vo výške 175,85 eura, po vyhlásení mimoriadnej splatnosti vo výške 615,11 eura a z úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 25 506,58 eura od 24.05.2017 do 16.05.2018 o výške 1 250,88 eura. Nakoľko žalovaný v priebehu sporu uhradil časť žalovanej sumy vo výške 427,44 eura, súd prvej inštancie akceptoval späťvzatie žaloby v danej časti a konanie v časti o zaplatenie sumy 427,44 eura zastavil. Predmetom sporu tak ostala suma 1 614,40 eura, na ktorú zaviazal žalovaného. Žalobu zamietol v časti o zaplatenie sumy 31,53 eura, nakoľko z obsahu spisu nemal preukázaný nárok žalobcu za nezaplatené náklady spojené s dražbou. Konštatoval, že žalobkyňa v tejto časti neunesla dôkazné bremeno.

1.6 O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 256 ods.1 CSP a žalobkyni priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia. Neúspech žalobkyne považoval za nepatrný, keďže sa týkal len časti, v ktorej žalobu zamietol (1,5 % neúspech). V časti späťvzatie žaloby bola úspešná žalobkyňa, nakoľko zastavenie konania zaviniel žalovaný, ktorý uhradil časť pohľadávky až v priebehu sporu. S poukazom na uvedené priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2.1. Žalovaný podal v zákonnej lehote odvolanie proti výrokom II. a IV. a navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vrátil vec mu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil trovy konania. Dôvodil ustanoveniami § 365 Civilného sporového poriadku. Rozsudok považoval za zmätočný a nepreskúmateľný, tvrdil, že bolo porušené jeho právo na súdnu a právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy SR, čím mu súd prvej inštancie odňal právo na spravodlivý proces.

2.2. Namietal, že súd prvej inštancie ignoroval normy spotrebiteľského práva, ktoré bol povinný aplikovať. Žiadal, aby sa vec verejne prerokovala v jeho prítomnosti, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Tvrdil, že súd prvej inštancie priznal žalobkyni právo z neplatného právneho úkonu, keďže oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, ako zásielka ním nebola prevzatá, preto sa o tomto právnom úkone nedozvedel. Pravidelne úver platil, nebola v omeškaní, respektíve omeškanie zapríčinila žalobkyňa, ktorá výlučne rozhodovala ako zaúčtuje splátky. Rozsudok súdu prvej inštancie považoval za nepreskúmateľný a arbitrárny a nespĺňajúci podmienky podľa § 220 ods. 2 a 3 CSP. Považoval ho tiež za nezákonný, vychádzajúci z nesprávneho právneho posúdenia veci. Tvrdil, že ide o zmluvu na bývanie podpísanú dňa 18.07.2016 podľa zákona č. 90/2016 Z.z. o úveroch na bývanie. Súd prvej inštancie bol povinný v konaní aplikovať zákon č. 90/2016 Z.z., pretože úver bol poskytnutý za účelom bývania, posudzovať či dodávateľ dodržal ustanovenia § 5, 6, 7, 8, a 9, tiež § 16 ods. 10, 13 a

15 uvedeného zákona. A či splnil povinnosti podľa § 15 zákona č. 90/2016 Z.z. Namietal aj voči postupu súdu prvej inštancie pri úrokoch podľa Obchodného zákonníka. Poukázal na uznesenie Ústavného súdu sp.zn. I. ÚS 402/2013, rozhodnutie Ústavného súdu sp.zn. I. ÚS 600/2012 a Súdneho dvora vo veci C 473/00, ako i na ďalšie rozhodnutia vyšších súdnych autorít. Tvrdil, že súd prvej inštancie sa nevyporiadal so skutočnosťou, že mu bol poskytnutý úver žalobkyňou, ktorá iniciovala exekučné konanie, pričom úver nie je možné poskytnúť ak je proti žiadateľovi vedené exekučné konanie a on nebol oboznámený s vedením exekúcie. Tiež neskontroloval pohľadávku podľa výpisov z úverového účtu a účtu sporiaceho, ktorý žalobkyňa zablokovala a bez jeho vedomia z neho uspokojila exekútora.

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že žalovaný v odvolaní uviedol množstvo informácií a citácií právnych predpisov, z ktorých má vo všeobecnosti vyplývať, že napadnutý rozsudok je nespravodlivý, nepreskúmateľný a arbitrárny. Mala za to, že žalovaný v odvolaní dostatočne jasne a zrozumiteľne nepreukázal svoje tvrdenia ohľadom neprijateľnosti zmluvných podmienok, resp. neplatnosti úverovej zmluvy a spochybňovania úkonu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, pričom obsahom odvolania boli len strohé konštatovania žalovaného, že si žalobca uplatňuje pohľadávku neoprávnené. Považovala rozsudok za vecne a obsahovo správny s tým, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, preto žiadala, aby ho odvolací súd potvrdil.

4. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 13.03.2021 zopakoval svoju argumentáciu z podaného odvolania.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení zo dňa 26.03.2021 reagovala na zopakovanú odvolaciu argumentáciu. Námietku, podľa ktorej Oznamenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru nebolo prevzaté žalovaným a o právnom úkone zosplatnení pohľadávky sa nedozvedel, považovala za bezpredmetnú, nakoľko platí fikcia doručenia. Pritom poukázala na článok XI. bod 11.2. Zmluvy o úvere, podľa ktorého sa oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti a odstúpenia od zmluvy sa považujú za doručené aj dňom uplynutia úložnej doby zásielky na pošte. V prípade vrátenia zásielky bez jej uloženia na pošte z toho dôvodu, že sa účastník zmluvného vzťahu na adrese nezdržoval, bol odsťahovaný alebo bol pobyt neznámy, sa zásielka považuje za doručenú v deň, keď sa táto vrátila veriteľovi. K nároku na poplatok za spracovanie medziúveru uviedla, že predstavuje nárok vyplývajúci priamo zo zákona, ide o odplatu, ktorú je banka oprávnená od dlžníka požadovať v zmysle ustanovenia § 499 zákona č. 513/1991 Zb. Vyplatená suma bola znížená o sumu poplatku za spracovanie medziúveru, aby žalovaný nebol osobitne zaťažovaný povinnosťou uhradiť tento poplatok. Poplatkový záväzok bol dohodnutý zmluvou o úvere a žalovaný sa s ním mohol riadne oboznámiť pred uzatvorením zmluvy o úvere a spočítaná služba - poskytnutie úveru na základe žiadosti žalovaného mu bola riadne v zmysle zmluvy o úvere dodaná. Preto takúto zmluvnú podmienku nie je možné považovať za podmienku spôsobujúcu nerovnováhu v neprospech žalovaného a už vôbec nie za spôsobujúcu značnú nerovnováhu, aby bolo v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka takúto podmienku možné klasifikovať ako neprijateľnú. Poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 21.01.2020 sp.zn. 11Co/238/2018. Mala za to, že predmetná zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a žalovaný nepoukázal na to, že by niektorá náležitosť absentovala, pričom žalovaný úkony urobil slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne.

6. Žalovaný reagoval vyjadrením zo dňa 23.04.2021, v ktorom namietal, že nie je možné aplikovať fikciu doručenia, pretože ide o podmienku, ktorá nebola individuálne vyjednaná. Namietal tiež aplikáciu Obchodného zákonníka a tvrdil, že vo veci je potrebné aplikovať § 1 nariadenia vlády 87/1995 Z.z. a § 13 ods. 13 zákona č. 90/2016 Z.z.

7.1. Žalovaný v odvolaní namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý považoval ho za zmätočný, nepreskúmateľný a arbitrárny. Namietal tiež porušenie svojho práva na súdnu a právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy SR, čím mu súd prvej inštancie odňal právo na spravodlivý proces. Odvolací súd preto skúmal, či súd prvej inštancie konanie nezaťažil vadou namietanou žalovaným.

7.2. V súvislosti u uvedenými námietskami žalovaného odvolací súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko prijaté na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.“ Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, možno aplikovať aj na odvolacie konanie. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie dospel k záveru, že rozhodnutie obsahuje skutkové zistenia, súdom prvej inštancie aplikované právne normy a právne závery, pre ktoré nemožno konštatovať nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku a tým vadu konania majúcu za následok odňatie

práva na spravodlivý proces. Keďže obsahu spisu odvolací súd nezistil procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým by bolo žalobcovi znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces ani nedostatok dôvodov, pre ktoré by bolo možné konštatovať nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku a tým inú vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pre ktoré by bolo potrebné napadnutý rozsudok zrušiť, pristúpil k meritórnemu prejednaniu veci.

8. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal. Dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

10. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

11. V danej veci je predmetom konania nárok žalobkyne na zaplatenie sumy 2 073,37 eura s príslušenstvom, ktorý má vyplývať zo zmluvy o úvere na bývanie uzatvorenej dňa 18.07.2016. Súd prvej inštancie žalobe, po čiastočnom zastavení konania, čiastočne vyhovel, keď žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 614,40 eura. Na odvolanie žalovaného bola vyhovujúca časť rozsudku súdu prvej inštancie a trovy konania, ako výrok závislý, predmetom skúmania odvolacím súdom.

12.1. V danej veci súd prvej inštancie podrobil predmetnú zmluvu o úvere na bývanie súdnej kontrole a posudzoval náležitosti zmluvy o úvere podľa ustanovení zákona č. 310/1992 Z.z. o stavebnom sporení, Občianskeho zákonníka, nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov aplikoval len s poukazom na § 1 ods. 3 pís. b), aby zdôvodnil, že predmetný úver nie je úverom spotrebiteľským, preto nie je možné zmluvu o úvere preskúmať, či obsahuje náležitosti a tak pristúpiť k tomu, či sa zmluva považuje bezúročnú a bez poplatkov. Pri tomto posudzovaní dospel ďalej k záveru, že strany platne uzatvorili úverovú zmluvu, ktorá je svojim charakterom spotrebiteľským vzťahom. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru považoval za súladné so zákonom (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka), ustanoveniami zmluvy a všeobecných obchodných podmienok. Námietku neplatnosti mimoriadnej splatnosti považoval za nedôvodnú a nebolo mu zrejmé, z akého dôvodu by mal byť tento právny úkon neplatný. Konštatoval, že započítanie poplatku za medziúver s prvou splátkou nevykazuje znaky neprijateľnej podmienky a je akceptovateľný súdnou praxou. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedené závery súdu prvej inštancie boli prijaté predčasne, keďže spočívali v nesprávnom právnom posúdení veci.

12.2. Odvolací súd považuje za potrebné na úvod uviesť, že všeobecná právna úprava spotrebiteľských zmlúv je zaradená v piatej časti prvej hlavy Občianskeho zákonníka. Občiansky zákonník v ustanovení § 52 definuje spotrebiteľskú zmluvu ako každú zmluvu bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Uvedená definícia však neznamená, že spotrebiteľská zmluva je samostatným zmluvným typom, je to len definícia rôznych typov zmlúv s osobitným režimom právnej úpravy, ktorý je daný tým, že jedným z účastníkov zmluvy je spotrebiteľ. Preto ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách sú svojou povahou všeobecnými ustanoveniami vo vzťahu k zmluvným typom upravených či už v Občianskom zákonníku, v Obchodnom zákonníku alebo v inom právnom predpise upravujúcom záväzkové vzťahy vyplývajúce zo zmlúv. Medzi takéto spotrebiteľské zmluvy patrí aj zmluva o úvere na bývanie, pri ktorej zabezpečuje ochranu spotrebiteľa zákon č. 90/2016 Zb. účinný od 21.03.2016. Uvedený zákon definuje zmluvu o úvere na bývanie v ustanoveniach § 1, a to jednak pozitívnym vymedzením tak, že definuje aké poskytnutie peňažných prostriedkov veriteľom spotrebiteľovi je považované za úver na bývanie, pričom za úver na bývanie považuje aj hypotekárny úver či stavebné a im podobné úvery, poskytované podľa osobitných predpisov. Medzi tieto osobitné predpisy patrí aj zákon č. 310/1992 Z.z. o stavebnom sporení a zákon o úveroch na bývanie pôsobí vo vzťahu k zákonu o stavebnom sporení ako všeobecný právny predpis. Zároveň zákon č. 90/2016 Z.z. definuje zmluvu o úvere na bývanie aj vymedzením negatívnym tak, že taxatívne uvádza, ktoré úvery nie sú úverom na bývanie. Je potrebné zdôrazniť, že prijatím zákona č. 90/2016 Z.z. o úveroch na bývanie a o zmene a doplnení niektorých zákonov, bola implementovaná Smernica Európskeho parlamentu

a rady 2018/17/EÚ z 23. júla 2014 o zmluvách o úvere pre spotrebiteľov, týkajúcich sa nehnuteľností určených na bývanie.

12.3. Úver na bývanie podľa zákona č. 90/2016 Z.z. je, rovnako ako iné spotrebiteľské zmluvy, súčasťou ochrany spotrebiteľa poskytnutej právnou úpravou Občianskeho zákonníka (§ 52 a nasl.). V zmysle vyššie uvedeného ide však o všeobecnú právnú úpravu, ktorá sa aplikuje len v prípade, že osobitná právna úprava, v danej veci zákon č. 312/1992 Z.z., nemá ustanovenia, ktoré by danú problematiku upravovali. Medzi najvýznamnejšie ustanovenia zákona č. 90/1996 Z.z. z hľadiska úverového vzťahu veriteľa a spotrebiteľa patria ustanovenia týkajúce sa posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať úver na bývanie, možnosti odstúpiť od zmluvy a možnosti splatiť úver pred lehotou splatnosti, a ustanovenia týkajúce sa informačných povinností na strane veriteľa. Zákon však upravuje aj otázky náležitosti zmluvy o úvere na bývanie a dôsledky porušenia povinností veriteľa. Keďže súd prvej inštancie v danej veci neaplikoval zákon č. 90/2016 Z.z., vec nesprávne právne posúdil následne už nevykonal náležité dokazovanie k zisteniu či predmetná zmluva má zákonom vyžadované náležitosti uvedené správne, ďalej či žalobkyňa dodržala ustanovenia uvedeného zákona a či si splnila všetky povinnosti, vrátane informačnej povinnosti vo vzťahu k žalovanému spotrebiteľovi, ktoré jej zákon ukladá. A to napriek tomu, že vo veci ide o spotrebiteľský spor, v ktorom súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 295 CSP).

13. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a vec mu podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie sa bude opätovne zaoberať dôvodnosťou uplatneného nároku. Nakoľko v danej veci ide o spotrebiteľský spor, aj bez návrhu vykoná dôkazy, ktoré sú nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Preskúma predmetnú zmluvu z hľadiska splnenia náležitosti podľa zákona č. 90/2016 Z.z. Vyzve žalobkyňu na predloženie dôkazov, že splnila všetky povinnosti, ktoré jej zákon č. 90/2016 Z.z. pred uzavretím zmluvy o úvere na bývanie ukladá vo vzťahu k žalovanému spotrebiteľovi. Následne vo veci opätovne rozhodne, pričom bude viazaný právnym názorom odvolacieho súdu uvedeným v bode 12. V rozhodnutí sa vysporiada s podstatnými odvolacími námietkami žalovaného. Zároveň rozhodne aj o trovách konania, vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).